

**Слово на проф. д-р Лалко Дулевски
на Общото събрание на УНСС на 19 декември 2023 г.**

Уважаеми г-н Ректор, уважаеми колеги и приятели,

Естествено, първата дума, която ще Ви кажа е „благодаря“!

В такива моменти човек благодари и аз наистина съм благодарен. Ще започна с благодарност към ръководството, в лицето на ректора, за припознаването на истинската роля на тази институция, защото за мен Общото събрание на УНСС е институция. Благодаря за подкрепата, която ректорът оказва, Общото събрание да застане там, където му е мястото – на висш орган на Университета за национално и световно стопанство. Благодаря на всички колеги, които ме подкрепяха в работата. Не беше лесно да се направят промени в някои процеси, които се бяха превърнали в традиции и председателят на Общото събрание беше едва ли не подчинен на ректора, пореден заместник-ректор. Все пак той излезе на определената позиция като партньор на ректора, а не в някаква друга субординация и аз усещах подкрепата на голямата част от тази аудитория и това винаги ме е стимулирало. Благодарен съм също и на тези, които не са ме подкрепяли. Знам, че има и хора, които не са

одобрявали моите действия, но това също е било полезно за мен. Това е било повод за размисли, както и за много полезни корекции, които съм направил.

Аз съм възпитаник на този университет. Моят трудов живот и моята кариера са започнали в този университет и намерението ми е те да завършат в този университет. Но моята съдба е била такава, че по стечение на обстоятелствата 2/3 от времето ми, от професионалния ми живот, е минавал успоредно с ангажименти извън Университета на различни ръководни позиции в публичния и финансовия сектор. Защо го казвам? Защото повечето от тези позиции са били мандатни, както сега е мандатна и позицията на омбудсмана. Но аз винаги съм споделял едно правило, един ръководен принцип, който много ми помага на финала на всеки мандат. Моето правило е, че всяко начало има край и ако не го разбереш от самото начало, накрая е много тежко. Аз съм човек, който го е разбрал. При всяко едно начинание, което започвам, се старая да работя така, че да изляза с удовлетворение в края. А удовлетворението означава да излезеш с някакъв резултат, който да бъде оценен, да излезеш с необходимото достойнство, каквото и да означава това.

Мога да кажа, че приключвам втория мандат като председател на Общото събрание на УНСС напълно удовлетворен от това, което съм вършил. И още нещо, пътят, който съм извървял, ми даде една много силна поука, едно абсолютно убеждение, което искам да предам, особено към по-младите.

Колеги и приятели,

Не гледайте на този университет само като на място, където има заплати, увеличение на заплатите и работна среда. Ще ви кажа откровено – ако аз не съм бил представител на този университет, ако този университет не е стоял зад моя гръб с имиджа си, с авторитета си, аз нямаше да имам тази лична професионална биография. Затова колеги, пазете този университет!

Не смесвайте и не прехвърляйте личните отношения и дръзгите за сметка на Университета. Той е мястото, където, каквото и да стане с вас във вашата среда, има кой да ви приюти, има кой да ви подслони, има къде да намерите спокойствие. И това за мен е завещанието на онези хора, които преди 104 години са създали този университет и които

сякаш ни подсказват: *Спазвайте тази традиция!* Това за мен е част от онзи дух, за който постоянно говорим – университетският дух, който създава нашата сила.

Знам, че днес живеем в сложни времена. С моите години опит и припознаване на това, което се случва сега, мога да ви кажа, че в толкова объркан, в толкова противоречаш си свят, в толкова трудна ситуация, с толкова обезверени хора, с липсата на надежда и липсата на бъдеще аз не съм живял. И това, разбира се, ме разкъсва отвътре.

Но искам да завърша с посланието, че независимо от всичко това, ние трябва да гледаме с надежда. Надежда, защото България е устоявала и съществувала в много потрудни времена. Направих справка и се оказа, че България е втората най-стара държава в Европа след Сан Марино (301 г.), която се е запазила като държава. Нищо по-стабилно няма в Европа от Сан Марино и България. След като над XIII века България е минала през какви ли не перипетии, ще мине и сега, въпреки усилията на някои да променяме себе си, да променяме България. Но трябва наистина да вярваме!

И тъй като сме в навечерието на един от най-светлите християнски празници – Рождество Христово, искам да си пожелаем и да вярваме, че онова, което всички искаме, ще се случи. Надеждата ни, вярата ни, че ако не ние, то децата ни ще живеят в една по-добра България, в една достойна България, която заслужава да е достойна от гледна точка на миналото си, на хората си. Всичко това ще се случи! Трябва да започне да се случва скоро и ние трябва да вярваме в това, защото запомнете: „На Коледа стават чудеса!“.